Тебе не стане в сих місцях,
Для мене радості не стане;
І світ померкне ув очах,
А горе камнем в серці ляже.
Коли б ти знала, що терплю,
Яку несу на серці муку,
Як ізгадаю про розлуку, —
Ножем пробила б грудь мою,
Щоб я не жив, не бачив світу,
Такого горя не терпів
І більше вдруге не любив.
О я, безумний, без ответу!
Я сам давно і вірно знав,
Як лихо тяжко тих карає,
Хто щиро любе та кохає;
Не поберігсь, в біду попав!
За те ж і чашу буду пить:
Вона давно в душі готова;
Вона гірка; так що ж робить,
Коли моя такая доля!
Не так було, зовсім не так
Робити треба в мої літа;
Всі радості під ноги в прах,
І жить без ласки, без привіта.
О, для чого ж я полюбив
Тебе у сих місцях родини?
Хіба для того, що вони
Навік для мене опостили!
Усе тут каже про тебе:
Де ти жила, де ти ходила,
Де ти гляділа на мене,
Де ти зо мною говорила.
О, вір мені, що сі місця,
Де ми побачились з тобою,
Без тебе зробляться тюрмою

І їх заллє моя сльоза...
Якби ти там узнала, мила,
Яка уб'є мене тоска,
Тоді б до мене прилетіла
Голубкою іздалека;
Но ся тоска, се тяжке горе
До тебе, знаю, не дійде,
Не перескоче через гори,
А тільки грудь мені проб'є.
Я рад, так що ж, не маю мочі
Мою печаль, мою тоску,
Яка мене все точе, точе,
Зарить глибоко у піску
І їй насипати могилу
Високую, до самих хмар...
О ні, я горя не зарию:
Воно моє, воно твій дар.
Так ти покинеш сі місця, —
І я навіки їх покину,
І побіжу в чужі края,
І там без радості загину!
Як здумаю про смути сі,
Я світа божого не бачу;
За мною чи заплачеш ти,
А я давно, давно вже плачу!